

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adtnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarecz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
---	---	--

A háziipar terjesztése.

Nem először kerül nálunk napirendre a háziipar rendszeres fejlesztésének fontos kérdése. Sok kísérlet történt már e téren hazánkban s a kísérletek nyomán eredmény vagy balsiker mutatkozott; de ez a kérdés mind e mai napig sem kiderítve, sem megoldva nincsen.

Sok kérdéssel úgy vagyunk, hogy sorát kell várni. Hiszen abban a néhány évtizedben, melyben kulturánknak európai színvonalra való emelésével foglalkozunk, annyi kérdés nyomult előtérbe, hogy bármennyit markoltunk, bármily lázas sietséggel dolgoztunk, mindent nem intézhettünk el; és a fontos kérdések mintha egy körforgó perspektívában vonulnának el előttünk, nem jönnek ki az evidenciából. Mindegyikre rá kell kerülni a sornak. És tapintat dolga, hogy a helyes és alkalmas momentumokat megragadjuk bizonyos kérdések propagálására és érvényesítésére.

Ime e kérdések sorozatába tartozik a háziipar is, mely eddig távolról sincs nálunk megoldva. Sőt határozottan állíthatjuk, hogy az, a mi a háziipar elnevezése alatt nálunk szá-

mot tesz, korántsem felel meg a háziipar igaz fogalmának. A mi háziiparunk, mely itthon és a külföldön sikert és elismerést arat, csak névleg háziipar, tulajdonképpen pedig igazi, állandó foglalkozást nyújtó művesipar számba megy, például a kalotásai varrottas, a szőnyeg-, himző- és szövőipar stb.

Háziipar alatt azt kell értenünk, a mit a nép az év bizonyos szakában nem fő-, hanem mellékfoglalkozás gyanánt, mellékkeresetként üz. Ez a tulajdonképeni népipar.

És ennek a népiparnak van nálunk messzeható fontossága, mert arra van hivatva, hogy a mezőgazdaságban foglalkozó munkaerőknek abban az időben, a mikor a mezőgazdasággal dolguk nincsen, foglalkozást s főleg mellékkeresetet biztosítson.

A henyélés sok mindenféle bajnak kútforrása. A parlag munkaerők foglalkoztatása révén növeljük a nép keresetképességét, szelidítjük erkölcsseit s távol tarthatnók a renyhéségből következő számtalan bajtól. Ugy kellene nevelni a mezei munkában élő embereket, hogy a mezei munka legyen a főkeresetük, de ennek megszüntével is foglalkozzanak munkával s számíthassanak keresetre. Hogy

télen is ne csak fogyasztók, hanem termelők is legyenek.

És hogy e munkaerőket érvényesítsük, három kategóriát kell megkülönböztetnünk.

Itt vannak először a mezei munkások, a kik a felföldről vagy Erdélyből nyáron napszámba járnak.

Itt van másodsorban a nagy uradalmak számos cselédsége, a kik bizony télen átlag keveset dolgoznak, korán fekszenek, későn kelnek.

És harmadszor a szorosan vett kisgazdák és ezek háznépe, a kik télen a betakarított aratás felemésztésével foglalkoznak . . .

Mind a három kategória számára különböző foglalkozásokat kell teremteni, illetőleg a meglévőket helyesen alkalmazni.

A munkásoknak olyan népipart kell a kezébe adni, melylyel az egész család foglalkozni képes és melyet az otthon maradt nép akkor is hálás keresetként üzhet, ha a főkereső családfő mezei messze munkára elvándorol. Ilyen például a szalmasáfonás, melynél a férfinak, nőnek és gyermeknek gyakran akad munkája.

A cselédség a háztartási népiparban található jutalmazó foglalkozást. A tollfosztást nálunk kicsinylik, a

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Virág a havon.

Irta: Vojtkó Pál.

A helyi lap riportere és tárczáirója, ki éppen most végzett a jelenlevő notabilitások összeírásával, a mint a felolvasás megkezdődött, egy blazirt pillantással végig nézte a páholyokat, ásitott és kiment. A következő pillanatban már sorra vizitelt a páholyokban, mindenütt barátságos mosolyokat és szellemes megjegyzéseket osztogatván. Végül kikereste a legaffektálabb és legpuderosabb társaságot s ott megtelepedett. Kisvártatva monoton hangok vegyültek a felolvasásba, a közönség felfelé tekintett, egy helyen püsszgni is kezdtek. Erre néhány pillanatra csend lett. Aztán megint elkezdődött az egyhangu kelepelés, közben-közben hallható volt egy „nagyszerű” . . . „excellens” . . . vihogás . . . ah . . . stb.

— Szavamra, pikáns egy eset, — mondta a férjétől elvált ügyésznő, kinek vörös haja, minden porozás mellett sem tette a szökének benyomását.

— Maguk mindent kiszimatolnak, — legyintett a tárczáiró felé a kis ezredesné, egy czvikeres molett szépség.

A riporter titokzatosan és jelentőségteljesen mosolygott, mialatt szemtelen pillantásokat vetett az asszony felé.

— E szerint a válópör biztos? — folytatta a vörös.

— A párbaj elmaradhatlan, — jegyzé meg a katonáné.

A tárczáiró bólintott.

— Remek skandalum . . . imáandó kis botrány . . . delicat . . . excellent . . . kiáltották mindketten.

— Mi az ilyesmit egészen más szempontból fogjuk fel. Vezéreljük a társadalom betegségéről, szenzációs újdonság, kaviarízú tárcza . . . az egyes számok elárúsítása emelkedik . . .

— Persze, ilyen unalmas fészekben maguk is kapva kapnak mindenben. Mivel tölténék meg a lapot?

— Oh, a jó „szakember” soh’se jó zavarba. Szükség esetén maga csinálja az eseményeket. Ha ügyes, mindent megbocsátanak neki.

— A hazugságot is . . .

— Hát mondja, mi más az élet egy nagy hazugságnál? — kérde a riporter fáradtan hátradőlve.

Odalent lanyha tapsolás támadt, egy programmpont megint véget ért.

— Ugy látszik az utolsó — szölt az író kihajolva a páholyból. Székek tolódtak ide-oda, a publikum emelkedett, csapatokba verődött, a falmenti pamlagok s állóhelyek lovagjai fekete frakkjaikkal belekeveredtek

a kék-rózsaszín tömegbe s nagy hajlongások közt megindult a kölcsönös üdvözlés, kritika, szóbeszéd.

— Lesz valami utána?

— Azt hiszem, táncz.

Marad?

— Sajnos, a referádák elengedhetlen sablonja maraszt . . . az első négyest ennyi és ennyi pár tánczolta, ennyi és ennyi kolonban. Jelen voltak: asszonyok . . . lányok . . .

— Jó mulatást! Mi megyünk, a tisztí kaszinóban vacsorával várnak.

— Igaz! Ha végzett, eljöhete egy kis pezsgőre.

Majd meglátom. Kisztilhand!

Már járták a lassut. Klakkjára tett névjegygyel és kihegyezett ironnal megállott a terem közepén és szétnézett, úgy az emberek feje fölött. Félnék pillantások szálltak feléje — legalább azt hitte. Vajjon kit felejt ki, kit mellőz, kinek a toilettejét dicséri meg? Ó, a kis Isten, a tollnak mindenhatója forgatója, kinek kezében becsület, hírnév, igazság . . . Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy mit mondott fönn a páholyban: hazugság ez az élet — s kissé behuzta vállait. Háttha még sem olyan nagy úr ő?

Mikor a frisset kezdték, oda állott a cigány elé kibicznek, szóba ereszkedett egy-egy tánczó párral, orgonaparfümös

szappanfőzés, tarhonyakészítés csak egyes vidékeken divik, a szárított tojás előállítás csak kivételesen ismeretes, a háztartási és gazdasági eszközök (favillák, fakanalak stb.) előállítása szintén csak egyes vidékek specialitása. Pedig ezek és ezekhez hasonló termelés felkarolása bizony hálás foglalkozást nyújthatna számtalan népes uradalmi eselőségnek.

A kisgazda pedig milyen hálás munkát végezne, — hogy ismét csak példával éljünk — ha az ipar számára fél készítményeket állítana elő, akár a bogvár-, akár a kádár-, akár másféle iparág számára. S ha egy lépéssel tovább menne s ugyancsak a mezőgazdaság számára teremtené elő a szükséges segédeszközöket, hogy csak egy példát említsünk: a gyümölcstermelő vidékeken a gyümölcskosarakat, a tojás export számára alkalmas kasokat stb. stb.

Mindezt azonban rendszeresíteni kellene, s bizonyos beosztásról gondoskodni, hogy túltermelés ne álljon be; gondoskodni kellene és lehetne arról, hogy egyes vidékek megrendelésre dolgozzanak, esetleg, hogy előre megkapják az anyagot s a hol költségesebb munkát végeznek, ott — szükség esetén — előleget is.

Gondoskodni kellene arról, hogy ott, a hol akármely kategóriába tartozó munkásnép még tudatlan és a házi munkára nem elég fogékony, tanfolyamok által oktatást nyerjen. Gondoskodni kellene arról, hogy akár gazdasági egyletek, akár megyei vagy helyi szövetségek a háziipartanítást patronizálják s nemcsak máttól holnapra, hanem állandóan támogassák.

És ha a célzott biztosítani akarjuk, gondoskodni kell első sorban arról, hogy a háziipar vidékenként mindegyik helyi szükséglet kielégítésére helyezze a fősúlyt, hogy olyan dolgokat termeljen, a melyeknek ott gyors és jó kelete lesz s csak ha a szükséglet ilyképpen fedezve van,

akkor lehet és kell a távolabbi megokolt kereslet számára dolgozni. És gondolni kell végre arra is, hogy a rendszeresen megindult népipar lassan-lassan kifejlődjék s idővel a szó mai értelmében vett háziiparnak s talán a műves iparok egész sorozatának vesse meg biztos alapját a nélkül, hogy a mezőgazdaságtól a nélkülözhetetlen munkaerőket elvonná.

Lelkesítő lehet az a tudat, hogy a parlag munkaerőket értékesítsük, ezzel a közvagyonosodást, a jólétet előmozdítsuk s általában a régi jelzőt érvényesítsük, mely szerint a a termelés fokozása, az erők — nem kizsákmányolása, — hanem jóra való kiaknázása által növeljük nemzeti jólétünket s biztosabb alapra fektessük mezőgazdaságunk prosperálását.

Ezt a célt tűztük magunk elé a háziipari ügynek rendszeres felkarolásával s a ki ez irányban bennünket támogat, a mire ezennel minden igaz ügybarátot felhívunk, az hazafias munkát teljesít s mezőgazdaságunk fejlődésének, néptünk intellektuális emelkedésének, hasznos szolgálót tesz.

Gelléri Mór.

Névtelen levelek.

Valóban elszorul a becsületes ember keble a fájdalom érzetétől, ha rá gondol azon felette szomorú tényekre, melyek meg-meg újulva, számtalan képét nyújtják a közérköleség rohamos hanyatlásának városunkban.

Rohadó társadalmi állapotaink bűzhödötté teszik a levegőt úgy annyira, hogy az egészséges, becsületes gondolkodású egyének, ha nem elég erősek, lassanként megmetyelvezve a bűnök miasmáitól, azon veszik észre magukat, hogy ők is nyakig úsznak az erkölestelenség fertőjében, ők is betegek; mert beszívták azt a romlott levegőt, mit az erkölesi sülyedés betegek kileheltek.

A kik pedig elég erős testi szervezettel és tiszta lelki öntudattal képesek ellent állni az általános társadalmi ragálnak, addig üldözöttek a megmetyelvezett betegek-től, míg kénytelenek magukat vagy megadni, vagy elmenni innen messze-messze,

Végre felállottak. Még egyszer tüntetőleg oda kiáltott a főrendezőnek:
— Jenczi! Ne feledd megolvasni a párokat. A „lapom” számára kell...

Ujra semmi!

Szemügre vette hát azt a lányt. Ennivaló kis baba volt, Nem szép, hanem nagyon helyes. Az egész olyan ismerős. Csintalan barna szemek, fényes, dús fekete haj. Hol látta csak? A karjai gyermekesen vékonyak, de üdék, hamvasak... Ejj lám, nem is olyan nagy áldozat, hogy tánczol, az ember sohse tudja előre...

— Nagysád megmagyarázhatlanul ismerős, mintha már valamikor...

— Csakhogy egy kicsit megismert, azt gondoltam, hogy éppenséggel nem emlékszik rám.

— Bocsánat...

— Pedig én megismertem ám mindjárt, még a hangverseny alatt, azután is szemmel kísértem. Mikor pedig idehozták és bemutat-ták, föltettem, hogy nem áruolom el magamat, ugyan rám ismer-e? Nos ki vagyok?

— És okos, szép tekintetét tánczosára emelte. A riportert eltűnődött. Sokféleképen néztek rá sokan, szerelmesen, affektálva, kaczerán és együgyűn, de ez a tekintet mind közül kiválik... Hogyan? Lehetséges volna? ... egyszer... régen, régen...

— A Gyöngyös partján — mondta félig magában.

— Igen, a Gyöngyös partján — ismé-

oda, a hol kékebb az ég, a hol egészségesebb a levegő, a hol jobbak az emberek.

A beteg ember rendesen irigy az egészségesre azért, hogy miért nem beteg az is.

A bűnös is irigy a tisztalelkűre, mert ő bűnös, ez pedig tiszta.

A mocskos jellemű, ellensége a becsületesnek: mert a becsületes a lelkiismeret nem furdalja, a becsületes pedig nem nyughat egy percet sem a lelki furdalásoktól és azért irigyli a becsületes lelki nyugal-mát, azért üldözi azt. Rosz csillagok járnak városunk egén, rossz időket élnek a becsületes emberek.

Míg más városokban a politikai czédaságért megvetik, küldözik a czédákat: nálunk felkarolják, támogatják, dicsőítik, sőt mi több: tisztességes állásokba helyezik.

Azt mondják, hogy mentül többször bukott meg egynemely kereskedő hamisan, annál nagyobb a hitele; de csak azok előtt, a kik maguk is hamis bukás útján jutottak vagyonhoz.

Mentül többször fordított köpönyeget nálunk valaki a politikai életben, annál többre becsülik azt, de csak azok, a kik maguk is köpönyeg forgatók.

Eltökintve a politikai czédáktól, a kik, habár megbélyegezettek, de korántsem oly elvetemült gonoszok mint azok, a kik az egyes családok ügyeibe hivatlanul beavatkozva, ott családi kellemetlenségeket akarnak szándékosan előidézni, — azt akarom bizonyítani, ambár nem szívesen, mert hiszen ez csak szülővárosom szegényére válik, — hogy mennyire alá van sülyedve nálunk a közérköleség.

Létezik a városunkban egy haramia banda, melynek egyes tagjai „Anonymus” aláírással becsületes leveleket küldenek szét egyeseknek, kiket kiszemelnek.

A levelek tartalma rendesen fenyegető, de igen sokszor becsületes rágalmazásokat szórnak a címzettre, vagy gyakran másokat rágalmaznak a címzett előtt. Annyi tény, hogy ezek a gazemberek nem igen válogatnak a személyekben, mert a politikai szereplőket éppen úgy felkeresik, mint a fiatal leányokat vagy tisztességes matrókat.

Mivel én már több ízben részesültem azon kiváló szerencsében, hogy „Anonymus” úr levelével felkeresett és az igazat megvallva, vagy engem, vagy más becsületes férfiakat, sőt nőket is szíves volt levelében galádul meghurczolni; emélfogva egy ízben lapom hasábjain kénytelen voltam kijelenteni, hogy helyből feladott levelet, legyen

zsebkendőjét meglobogtatta és „csinálta a jó kedvet” — másoknak. Aztán kapta magát, a terem másik végén akadt dolga, beszélt a mamákkal, belekapaszkodott valamelyik előkelő gentry-gyerek karjába, átnevezett az étterembe az öregekhez.

Mindezt így csinálta ő már évek óta. Az unalmasságig kívülről tudott minden témát, mozdulatot, helyet és mimikát. Megvoltak neki mindenre a stereotyp reflexiói, a könnyű csipkén átragyogó fehér vállakra épp úgy, mint akármire. S ezt ő maga is igen jól tudta, szerette hánytorgatni: a lap, az újságírás gépet csinál az emberből, ugyanazok a rovatok, ugyanaz a tárgy örök variációiban, az egész világ egy nagy sablon.

Egy rendező nekirentott.

— Tánczolod az első négyest?

— Tudod, hogy nem szoktam, nagy-néha, ha souper után tánczolok egy keveset.

— Könyörülj pajtás, egy vidéki rokonom...

— Na jó! Számíthatsz rám. — S hangjában sok volt a nagylelkűség. Dukál, hogy az ember néha áldozatot is hozzon.

A hogy bemutatották, leste, milyen hatást kelt a neve után hangsúlyozott „iró”. A kicsike azonban vagy nem hallotta, vagy nem tulajdonított neki valami nagy fontosságot, mert éppen nem fogódott el.

— Falusi libát fogtam — mormogta magában s vis-à-vis után kiáltozva vonszolta magával a lányt, szinte kelletlenül.

telte a lány — maga Szombathelyen tanult, a nagynénémnél volt kosztban, aztán kijártak hozzánk a kisebb vakációkra.

— A szép Kemenesalja, milyen régen volt, már vagy hat éve.

— Még gyermekek voltunk, bolondos gyermekek...

— Kint sétáltunk este a parton, akácz-faleveleket tépdestünk...

— Számláltuk a hulló csillagokat, szent János bogarak röpködtek...

— Emlékszik? Fogtam egyet és magának adtam, a kezében tartotta, mily szomorúan lestük, míg fénye kialszik. Aztán filozofáltunk a halálról, elmúlásról. Én meg akartam halni.

— Én is, de nem tudom, miért.

— Hanem azért megkóstoltuk a kis huga krumpliczukurját, a mivel megkínált.

— És nagyon örültünk, mikor a mama kijelentette, hogy másnap villásreggelire friss szalámit hoznak a városból, maga is hivatalos volt... óh milyen gyermekek voltunk...

— Maga még most is az üde, szép gyermek — a kis lány elpirult, a tárczairó folytatta — a szüzi Kemenesalja, mint valami templom, megövtá, megtartotta hitét, kedvét, bizalmát, de én...

— Hát maga? — kérdé ijedten a lány s reszketett a hangja.

— Hagyja, Sárka! ugy-e megengedi, hogy így szólítsam?

az akár egyszerű akár ajánlott, többé el nem fogadok.

Ezen kijelentésemet „Anonymus” úr — úgy látszik, tudomásul vette, de azért szemtelen tolokodásával fel nem hagyott.

Ugyanis a legutóbbi napokban sógoromhoz, dr. Kárpáti Károly soproni főreáliskolai tanárhoz intézett 3 levelet. Ott a gazember úgy mutatta be magát, mint az Eder-család titkos jóakaróját, a ki figyelmezteti és kéri sógoromat, hogy engem rántson vissza a lejtőről, melyen haladok, mert ha azt a bizonyos lépést megteszem, hát akkor elcsap az iskolaszék, a tanfelügyelő, annál inkább a miniszter! Levelét a következőleg végzi: „Talán tanár úr segíthetne még a bajon. E soroknak is csak ez egy a célja. Jó szándékkal, sajnálkozásból írtam e levelet, hátha jót tesztek vele. Bizony nagy örömemre szolgálna, mert mint régi és önzetlen tisztelője a családnak, óhajtom annak javát, boldogságát. Csak úgy méltóztassék értelmezni leveletem.

Mély tisztelettel maradok:

Csongrádon, 1893. ápril 3-ikán

A n o n y m u s .“

Hát mélyen tisztelt zsinegrevaló „Anonymus” úr! vegye ön tudomásul, hogy először: az ön jóakarátára sem nekem, sem a családomnak semmi szükségünk nincs.

Másodszor: hála Istennek, tökéletesen szabad akarattal rendelkezem és így akaratomat senkinek alá nem vetem. A magam tetteiről csak magamnak tartozom számadással, egy szóval úgy teszek, mint jónak látom. Gyámot magam felett nem ismerék. Együttal sógorom nevében is felszólítom önt alávaló gazember, hogy szemtelen tolokodásával hagyjon fel! Mert hát azt hiszem, hogy azt is tudja ön, hogy fogadatlan prókátornak mi a fizetése.

Eder János.

UJDONSÁGOK.

— április 16.

— **Választások.** F. hó 10-én töltöték be Herke Ferencz lemondása folytán megürült bírói állást. A választást Blázsik Márton szolgabíró vezette, de kijelölési jogával nem élt, hanem azt átengedte a községi képviselő-testületnek. A képviselő-testület 4 jelöltet állított: id. Kádár Henrik ny. megyei főszámvevő, Csemegi Antal, Szögi Pál és id. Piroška István urakat. — Daczára annak, hogy a közhangulat id. Piroška István mellett nyilvánult, Blázsik Márton szolgabíró úr szavazást rendelt el. A szavazáskor kisült, hogy Szögi Pálnak

— Meg, Dezsó.

— Az ember élete pillangó élet. A természet himes szárnyat ad. Én poros falak, kíméletlen kezű emberek közé kerültem, a himpor lehullott, a szárnyak összetörték.

— Istenem, mi lelte?

— Semmi... és csillogtak a szemei.

A rendező finálét kommandírozott. Elvált a párjától nekiindult, gépiesen nyújtogatva kezét az elébe jövőknek. Az ariát halkan utána dudolta a zenekarnak, az ismerősöket észre sem vette, pedig mintha az előző bálokban mindenkihez lett volna egy szava. A bohém-élet gyönyörűsége emlékei siflik ahhoz a gimnasztika szerelemhez képest! A számtalan szőke-barna fejcsékek mosolygása, csókja nem kísért, de ez az igénytelen gyermek most feltámadt a szívében. Ki tudja? Akkor szeretett és akkor szerették talán először meg utoljára igazán. Minek is kellett most találkozniok? Nem összevalók többé, nem összevalók!

De hol van Sárka?

Ott lebegett, finoman, kecsesen, egyenes tartással, most ideért, itt van...

— Végre, — kiáltá örömmel.

— Nem jöhettek hamarabb.

— És pirultak mind a ketten.

— Sárka, hát arra emlékszik-e még — kezdé minden átmenet nélkül — mikor egyszer megkérdezte tőlem: ha valamikor valahol messze egy folyó partján állanak, a csillagok hullanának, Szent János bogarak

csak 2 párthive volt, amennyiben csak 2 polgártársunk szavazott rá: a többi mind id. Piroška Istvánra adta szavazatát. Így id. Piroška István két szavazat kivételével választatott meg bírót. A megválasztott bíróhoz küldöttség ment, de ő kijelentette határozottan, hogy erre a rövid pár hétre a választást nem fogadja el; ennek folytán Lantos Antal másodbíróvá választották meg. Reméljük, hogy az általános választásnál id. Piroška István urat ismét egyhangú lelkesedéssel fogják megválasztani. A megüresedett irnoki állást Borhegyi Jánossal töltötte be a képviselő-testület.

— **Kitüntetett hivatalnok.** A csongrádmezei közigazgatási bizottság e hó 5-én tartott ülésében Sebők Kálmán kir. főmérnöknek, ki áthelyezés folytán elhagyja a csongrádmezei építészeti hivatal főnökségét, köszönetet szavazott eddigi szép eredményű működéséért ezen határozatát jegyzőkönyvbe vette.

— **Földrengés.** A f. hó 9-iki földrengés, mely Szegeden egészen észrevehető volt, nálunk csak annyiban adott jelt magáról, hogy az ingaórák délután 3 órakor megálltak.

— **Polgári iskolánk államosítása** érdekében kelt községi közgyűlési határozatot egyszerűen felküldte az előjáróság a magas miniszteriumhoz. Pedig sokkal célszerűbb lett volna, ha egy bizottság vizsgál fel a folyamodványt és megismertette volna a miniszteriummal azokat az okokat, melyek az iskola államosítását követelik. Még talán most sem lenne késő e tárgy érdekében deputációt meneszteni a vallás és közoktatásügyi miniszter úrhoz, a ki — ha jól tudjuk az országgyűlés előtt — jelentette ki, hogy áll. segélyezett iskolákat az állam átvesz kezelésé alá, ha erre a kellő okok megvannak.

— **A csongrádi vonat.** Folyó hó 9-én reggel vigan prüsszögve indult ki a pályaudvarból a kis lokomotív. — Élesek futtyentgetve haladt előre. Midőn a „könyaszék” kopár területére érkezett, — meg lehet, a táj szépségétől meglepetve, — hirtelen megállott. Se előre, se hátra! — Az útasok ijedten dugják ki fejüket a coupé ablakán, hogy nem-e valamelyik eltévedt vonat részéről, mely Csongrádnak vette útját, fenyeget veszély? Oh, dehogya! A már születése óta végelgyengülésben szenvedő „kávé pörkölő” tagadta meg a szolgálatot. Az útasok kénytelenek voltak Gátérig gyalog tenni meg az utat, honnan kocsival zónáztak be Félégházára.

— **Az előjáróság figyelmebe.** Már egy ízben figyelmeztetük a t. előjáróságot

röpködnének, a holdvilág sütne. — eszembe jutna-e olyankor a Gyöngyös partja? ... S a karjába fűzött kart gyöngéden magához szorította.

— Minek kérdez most ilyest? ... régén volt...

— Látja, én elfelejtettem, most jutott csak eszembe. — De nem szeretném, ha még egyszer elfelejteném azt a napot, akkor nagyon boldog voltam...

A lány szemlesülve babrált mellesokra között s a következő pillanatban egy szál nefeletts hullott a földre. A fiu fölemelte és szó nélkül tűzte a gomblyukába.

Egy hideg roham arczába csapta a háztetőkről lehordott havat, a lába fázni kezdett a vékony lakezipókben. Már félórája kóborol az üres utcákon, meg is hülhet. Biz' Isten nem volna érdemes egy bolondos négyesért, egy pár szép szemért, egy enfejejszallért.

Kicsit megperzselődött, annyi. Hanem már minden jól van. Ez a jó, friss levegő meghozta az esztét. El is dobja ezt a virágot, még kinevetnék érte a tisztí kaszinóban, a hol pezsgőre várják vidám czimborák, fess asszonyok...

És fűtözrészve fordul be a sarkon a másik utcába. Az uton végig nyargaló szél pedig hamis, szagotott hangokat hozott valami divatos operettből s egy didergő nefelettszallat kapott fel a hóról...

azon körülményre, hogy a kofák hetipiacz alkalmával az utcásarkokot elállják és összevásárolnak mindent. Így azután a piaczon vagy méreg drágán, vagy egyáltalában sehogy sem lehet kapni egyes czikkeket. Helyesen cselekednék az előjáróság, ha a kofáknak csak 8 óra után engedné meg a vásárlást, mert ez más városokban is úgy van. Az utcákon való kofálkodást pedig be kell tiltani és oda kényszeríteni őket, hogy a piaczon vásároljanak.

— **Kikelet.** A főváros nyilvános terei ismét ünneplőt öltöttek, még pedig ezuttal ujszerűt. A minden tekintetben haladás embere, Ilsemann főkertész e tavaszon jáczint és tulipánokkal ültette be az Erzsébetter és a többi terek virágrondelláit és e hagymásnövények most készülnek fejteni megragadó színpompájú virányukat, mely virány csakugyan dicséri mestereit, ugy a főkertészt, valamint a Mauthner magkereskedő czéget, e szép virágu hagymák szállítóját. A csoportokat hatalmas keretekként gyönyörű bársonyszerű üde-zöld pázsit övezi, melynek magvát valamint eddig 15 éven át ugy ez évben szintén a hirneves Mauthner Ödön czég szállította, mely czég ez irányban is utolérhetlent nyujt.

Nyilttér.)*

A legmagasabb kitüntetéseket nyert és legélénkebb keresletnek örvendő

COGNAC

Gróf Keglevich István

Promontor.

(mely gyár az osztrák-magyar monarchiában a legnagyobb és legjelentékenyebb) eredeti töltésű palackokban kapható

Bagossy József és Szabados Mihály kereskedőknél Csongrádon.

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

124 szám./vh. 1893.

ÁRVERÉSI HIRDETMEY.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy:

1.) A csongrádi kir. jbiróság 1753/p. 892. számú végzése által **Bagossy József** csongrádi lakos, kereskedő javára 100 frt 62 kr tőke, ennek 1892. évi június hó 17-től járó 6% kamatai, eddig összesen 35 frt 10 kr. perkölttség követelés és járulékai; továbbá:

2.) A szegedi kir. törvénytörvény 13926 és 14071 sz. végzése által **Emil Majer's Sohn** brémai lakos, bejegyzett czég javára 5564 frt 12 kr. tőke, ennek 1892. évi július hó 10-től járó 6% kamatai, 195 frt 65 kr. perkölttség; és illetve 500 frt tőke, ennek 1892. június hó 16-tól járó 6% kamatai, 43 frt 45 kr. perkölttség követelés és járulékai; végre:

3.) A csongrádi kir. jbiróság 1821/p. 892. sz. végzése által **Hacker Sámuel** csongrádi lakos javára 163 frt 99 kr. tőke, ennek 1892. június 15-től járó 6% kamatai és 38 frt 10 kr. perkölttség és járulékai erejéig **Mayer Hermann** ártézi kútfúrás vállalkozó, szegedi lakos ellen elrendelt biztosítási, illetve kielégítési végrehajtások alkalmával bírólalag le és felülfoglalt 2036, helyesebben 1990 frtra becsült; ártézi kút fúrásához szükséges összes felszerelések, eszközök, gépek és anyagszerek. t. i. csövek, egy 3048 klg. súlyú emelőgép (Kranick.) egy Körtings-féle 3 sz. teljesen felszerelt Pulsometer, egy csőfogó (Bohrzangen.) egy prössróf felszerelés, egy 40 méter hosszú acélsodronykötél, satú, kvintvágó stb. stb.-ből álló ingóságok nyilvános bírói árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 750/93. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagyis Csongrádon, az úgynevezett „Serház” raktárhelyiségében leendő eszközökre 1893. táridőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók évi ápril hó 21-ik napjának d. e. 9 órája ha-

ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen — az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében — a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladati fognak.

Az 1881. évi LX. t. cz. 113. §-a értelmében, kik az árvereltetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben az, hogy részükre a foglalás korábban eszközöltetett, a végrehajtási iratokból ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alulírottul egy példányban írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak. — Végre kötelesek bérbe- vagy haszonbérbe adók az 1881. évi LX. t. cz. 112. §-a értelmében azon követelés összegét, melyre nézve törvényes zálogjogot igényelnek, az árverés megkezdéséig alulírottul bejelenteni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csongrádon, 1893. évi ápril 5-én.

GRÓFF KÁROLY,
kir. bírósági végrehajtó.

22718/P. 892. szám.

Hirdetmény.

A szegedi kir. törvényszék részéről közhírré tétetik, hogy Csongrád m.-város határában, a volt úrbéresek tulajdonát képező csongrádi 1629 sz. telekjekben (8717—8725.) hrsz. foglalt ingatlanok a 84 sz. átmetszés balpartján fekvő részének valamint a (8669—8703.) hrsz. a. úgy a (8675—8680., 8682—8684., 8686., 8695. és 8697—8705.) hrsz. foglalt ingatlanok egyénekenkénti felosztásának megengedhetőségét tárgyaló kérdés eldöntésére szükséges nyomozás, esetleg a birtokosok megszavaztatásának a helyszínen, Csongrád m.-város közházánál Faragó László kir. trvszéki bíró közbenjöttével leendő fogantatására határidőül **1893. május hó 14-ik** és következő napjának d. e. 8 órája kitűzetik, mely határidőre a jogosult birtokosok oly hozzáadással idézhetnek, hogy az eljárás további folyamán személyenkénti idézés vagy értesítés elvárása nélkül, érdekeik képviselőitől gondoskodjanak.

Kelt Szegeden, a kir. törvényszéknek 1893. évi március 16-án t. ú.

MUSKÓ, **NIZSALOVSKY,**
elnök. jegyző.

22719/P. 893. szám.

HIRDETMEY.

A szegedi kir. törvényszék részéről közhírré tétetik, miként Csongrád mezőváros határában a volt úrbéresek tulajdonát képező csongrádi 1629 sz. telekjekben (8649., 8651., 8653., 8655.) hrsz. 2429¹⁵⁶⁰/₁₅₀₀ hold területű, úgynevezett bukrosi közös legelő a vonatkozó tulajdoni arány meghatározása végett a 20320 890. sz. igazságügy-minisztériumi rendeletben szabályozott eljárás megtételével Faragó László trvszéki bíró megbízatván, e végből határidőül **1893. május hó 14-ik** és következő napjai kitűzetik, mely határidőre az érdekeltek azzal idézhetnek, hogy akkoron vagy személyesen, vagy meghatalmazottjaik által jelenjenek meg, s hogy elmaradásuk az eljárás folyamát nem akadályozza.

Kelt Szegeden, a kir. törvényszéknek 1893. évi március 16-án t. üléséből.

Muskó, **Jakó,**
elnök. jegyző.

22720 szám.
1893 p.

HIRDETMEY.

A szegedi kir. törvényszék közhírré teszi, miként Csongrád m.-város határában a volt úrbéresek tulajdonát képező csongrádi 1629. sz. tjkben (3031—3038) hr. sz. a. foglalt, úgynevezett kilenczesi legelő egyénekenkénti felosztásának megengedhetőségét tárgyaló kérdés eldöntésére szükséges nyomozás esetleg a birtokosok megszavaztatásának Csongrád m.-város közházánál Faragó László törvényszéki bíró közbenjöttével leendő fogantatására határidőül

1893. évi május hó 14-ik

és következő napjának délelőtt 8 órája tűzetett ki, mely határidőre a jogosult birtokosok oly hozzáadással idézhetnek, hogy az eljárás további folyamán személyenkénti idézés vagy értesítés elvárása nélkül érdekeik képviselőitől gondoskodjanak.

Kelt Szegeden, a kir. törvényszéknek 1893. évi március hó 16-án tartott üléséből.

MUSKÓ,
elnök.

PARASZTI,
jegyző.

Előfizetési felhívás!

„ORIENT“

európai fürdők és szállodák közlönye című, havonként háromszor megjelenő, díszesen kiállított, illusztrált folyóiratra.

Az első szám megjelenik 1893. ápril 20-án

50,000 PÉLDÁNYBAN

magyar-, francia-, német- és angol nyelven.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre: 12 korona, fél évre: 6 korona,
negyedévre: 3 korona.

Egyes szám ára 40 fillér.

Előfizetéseket és hirdetéseket elfogad a kiadóhivatal

„ORIENT,“

az európai fürdők és gyógyhelyek központi képviselője

BUDAPEST, IV. Hatvani u. 4. sz. (Dréher-palota.)

ÉRTESÍTÉS!

Alulírott tisztelettel hozom a nagyérdemű közönség b. tudomására, hogy Csongrádon, Szarvas-utca saját házamban

állandó mérnöki irodát

tartok, s úgy helyben, mint vidéken bármiféle felmérési, birtok kiigazítási és birtok eldarabolási vázlatrajz; továbbá bármiféle lejtmezézési, száraz és vízepítészeti mérnöki munkálat teljesítésére, nemkülönbén építkezési tervek és költségvetési előirányzatok elkészítésére, valamint költségvetések felülvizsgálatára — húsz évi tapasztalat után — pontos és jókivitelű szakértelemmel vállalkozom.

Csongrád, 1893. április hó 15-én.

LUDROVAI TOTH ISTVÁN,

Csongrádvármegye tiszteletbeli-, Arad szabadkirályi város nyugdíjazott okleveles mérnöke.